

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 28.

Sjette Session.

37te Møde.

Lørdagen den 17de Februar.

(Fortf.)

Ordføreren (fortsat): En lille Post under Nummer 9 af 197 Rd. 57 §. er Refusjon for Degnepensioner og behøver alene Rigsdagens Ratthabition af den formelle Grund, at den angaaer et tidligere Aar, 1850. — Post 11 indeholder under a en Overskrivelse af 321 Rd. 9 §. af den til Theatret bevilgede Sum af 2687 Rd. 38 §.; imidlertid har der paa Contoen i det Hele her fundet en Besparelse Sted af 394 Rd. 87 §. Det er det samme Spørgsmaal, der saa ofte er kommet frem, om Undercontiene bindene, hvilket i Theorien er anerkjendt af Regjeringen og i Praxis gennemført paa saa Udtagelser nær. Som en Overskrivelse paa en Underconto behøver Summen imidlertid Rigsdagens Samtykke. — Med Hensyn til det fgl. naturhistoriske Museum angaaer Post 3 det Samme som det, der nylig blev nævnt ved det fgl. Bibliothek. Det ansees nemlig for rigtig, at Musæet beholder til sin Disposition af de til Anskaffelse bevilgede Summer, hvad det ved Regnskabsaarets Udløb maatte have tilovers. Den Sum af 600 Rd., der er anført under Post 5, er en Godtgjørelse til Inspectøren ved den afdøde Konges private Samlinger, en Udgift, der ligesom har Hjemmel i Loven af 27de Januar 1852 § 4, idet disse Lønninger fulgte som Servitut med Samlingen; de være ikke opførte paa Finantsloven for det foreliggende Aar, og behøve derfor Rigsdagens Ratthabition. Paa den følgende Finantslov ere de opførte paa Gagecontoen. Jeg troer, at, hvis den høitærede Cultusminister vil gjøre

sig noget bekendt med disse Regnskaber, der aflægges af Folk, hvis Hovedmetier det ikke er at være Regnskabsførere, vil han søge at tilvebringe en rigtigere og correctere Form for Regnskabsføringen, som jo ikke ved disse Sager er Hovedøiemedet.

Med Hensyn til det fgl. Theater har Revisionen udtalt, hvad jeg med to Ord skal omtale, at det Totalindtryk, den har modtaget af det hele Regnskab, er, at der paa ingen Maade anvendes for Meget til det egentlige Kunstnerpersonale, men derimod vel til Dekonomen og de underordnede Haandlangerarbejder, der koste betydeligt mere, end de burde, og her er altsaa en Mark for Besparelser, hvilket — hvad enten de nu ville komme Statskassen tilgode eller selve Anstalten, — i ethvert Tilfælde fortjener Dmærksomhed. Hvad angaaer Udgiften under Post 2, 1,016 Rd. 64 §., skal jeg bemærke, at Anvendelsen maaskee ikke er ganske correct i formel Henseende. Til reglementerede Gager blev der bevilget i Finantsloven 62,772 Rd. 48 §., med det Tillæg i Finantsloven, at „Ministeren er bemyndiget til at anvende de i Aarets Løb ledigblivende Gager som Gratificationer til det egentlige Theaterpersonale“. Der er paa denne Conto bespartet 2,950 Rd., og det egentlige Theaterpersonale kunde altsaa betragtes som at have et Slags Rejsadkomst dertil. Det nævnte Beløb er imidlertid blevet anvendt til særlig Lønning til 3 Prøvestuespillerinder og 1 Prøvestuespiller, som formeentlig rettelig henhørte til en anden Conto: „Ureglementerede Lønninger“, hvortil der bevilget 10,975 Rd., men som iøvrigt ogsaa dertil ere udgivne. Revisionen har imidlertid ikke fundet nogen Betænkelse ved, efter den Anvendelse, der er givet samme, skøndt den er mindre correct, at foreslaae Rigsdagen at give sit Samtykke der.